

планина, та виждахме какъ хоризонта се огъва, защото нали земята е валчеста?

Помжчихъ се да разбера, какво стана, обърнахъ се на северъ и се поразихъ: една страшна планина се бѣше насочила съ остри зжбери къмъ Бога...

На залѣзъ слънце изъ „Синитѣ камъни“.

Ето, тя, навѣрно, бѣше подигнало небето надъ главитѣ ни... О, божествена Стара планина!

Казвамъ ви, искате ли да познаете, каква е тя, нашата „майка Стара планина“, идете да я видите откъмъ Тракия! Само отъ тука е тя наистина „стара“ и наистина „майка“.

Ние почнахме да подскачаме: шосето изви направо къмъ Балкана. Очевидно, скоро ще ни въведе въ Сливенъ.

Въ Сливенъ! Градътъ на Хаджи Димитра и на Панайота Хитовъ! Мене ми се взе умътъ. И викнахъ:

— Четохъ въ една книга, Стояне, че въ Италия думали: вижъ Венеция, та тогава умри. Пъкъ азъ ти казвамъ: вижъ Сливенъ, че тогава умри!